

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše (soudce zpravodaj) a soudců Pavla Molka a Lenky Bursíkové v právní věci žalobkyně: **Horský areál Paprsek, s.r.o.**, sídlem Kladská 171, Staré Město, zast. JUDr. Josefem Sedláčkem, advokátem, sídlem Starobranská 4, Šumperk, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, za účasti: **Okrašlovací spolek čelákovický**, sídlem náměstí 5. května 2055, Čelákovice, zast. JUDr. Jaromírem Kyzourem, advokátem, sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2022, čj. MZE-38758/2022-15111, o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 4. 7. 2025, č. j. 60 A 62/2022-92,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 4. 7. 2025, č. j. 60 A 62/2022-92, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2022, čj. MZE-38758/2022-15111, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku ve výši 31 181,70 Kč, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku, k rukám jejího zástupce JUDr. Josefa Sedláčka, advokáta.
- IV. Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud posuzoval, zda byly kasační stížnosti přípustné, zda je rozsudek krajského soudu přezkoumatelný a zda byly splněny zákonné podmínky pro zkrácené

přezkumné řízení. Konkrétně zda bylo porušení právního předpisu zřejmé z obsahu spisu a zda správní orgán uvážil o dobré víře žalobkyně a posoudil, zda jí zrušením přezkoumávaného rozhodnutí nevznikla nepoměrná újma.

I. Vymezení věci

[2] Dne 7. 2. 2020 požádal JUDr. D. M., LL.M., jakožto původní stavebník, u Městského úřadu Šumperk o vydání společného povolení stavby „*Malá vodní nádrž Velké Vrbno – I. Etapa*“ (dále „vodní dílo“) v k. ú. Velké Vrbno, obec Staré Město, a následně dne 25. 2. 2020 o vydání povolení k nakládání s povrchovými vodami spočívající v jejich vzdouvání, popřípadě akumulaci. Městský úřad provedl na místě záměru dne 12. 6. 2020 místní šetření, při němž zjistil, že stavebník zahájil stavbu, provedl hrubé terénní úpravy, shrnul ornici, částečně upravil svahy a vyměnil stávající potrubí v části zatrubněného potoka za nové, aniž si opatřil stavební povolení. Městský úřad proto zastavil řízení o vydání společného povolení k vodnímu dílu s původním stavebníkem a zahájil řízení o odstranění stavby s žalobkyní jakožto novým stavebníkem, který stavbu prováděl (tehdy stavebník vystupoval pod obchodní firmou Sportovní areál Paprsek, s.r.o.).

[3] Žalobkyně poté požádala o dodatečné povolení stavby a povolení pro nakládání s vodami. Městský úřad této žádosti vyhověl a povolil stavbu vodního díla a nakládání s povrchovými vodami rozhodnutím ze dne 26. 10. 2020 (dále jen „společné povolení“). Usnesením ze dne 5. 11. 2020 zastavil řízení o odstranění stavby.

[4] Ministerstvo životního prostředí podalo dne 19. 3. 2021 podnět Krajskému úřadu Olomouckého kraje k zahájení přezkumu společného povolení. Krajský úřad vydal dne 30. 4. 2021 rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, jímž zrušil společné povolení a věc vrátil městskému úřadu k novému projednání. Žalobkyně podala proti rozhodnutí krajského úřadu odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí krajského úřadu potvrdil.

[5] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného správní žalobou. Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci v řízení o ní zkoumal, zdali žalovaný splnil podmínky pro vedení zkráceného přezkumného řízení dle § 98 správního řádu, a dospěl k závěru, že nikoli. Uzavřel, že porušení právního předpisu nebylo zřejmé z obsahu spisu. Nebyla tedy splněna hned první podmínka pro vedení zkráceného přezkumného řízení. Kromě toho zjistil, že žalovaný nesplnil ani další zákonnou podmínku, neboť neposoudil, zda byla žalobkyně v dobré víře a zda jí zrušením dodatečného povolení nevznikla nepoměrná újma. Krajský soud proto rozsudkem ze dne 27. 3. 2024, č. j. 60 A 62/2022-46, zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Proti výše uvedenému rozsudku podal žalovaný kasační stížnost. Zároveň se po podání kasační stížnosti do řízení přihlásil Okrašlovací spolek čelákovický, jemuž NSS přiznal postavení osoby zúčastněné na řízení, neboť splnil jak formální podmínku (přihlášení), tak materiální podmínku. NSS shledal, že hlavním účelem spolku je ochrana přírody a krajiny a ochrana životního prostředí, vykonává v okolí stavby činnost spočívající v monitoringu zvláště chráněných druhů rostlin, který promítá do Nálezové databáze ochrany přírody, zaměřuje se na péči o zvláště chráněné druhy rostlin a upozorňuje správní

pokračování

orgány na zdejší výskyt těchto druhů, do nějž mohla stavba vodního díla zasáhnout. Proto měl spolek prokazatelný místní a věcný vztah k předmětu stavebního řízení a byl přímo dotčen na právu na příznivé životní prostředí vydáním dodatečného povolení. NSS tak dospěl k závěru, že krajský soud opomenul v úvahu přicházející osobu zúčastněnou na řízení, čímž se dopustil jiné vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Rozsudkem ze dne 30. 4. 2025, č. j. 8 As 134/2024-86, proto rozsudek krajského soudu zrušil, aniž se zabýval kasačními námitkami týkajícími se věci samé.

[7] Krajský soud následně Okrašlovacímu spolku čelákovickému (dále jen „OZNŘ“) zaslal poučení osoby zúčastněné na řízení o právech a povinnostech a dále žalobu, napadené rozhodnutí a veškerá další podání účastníků ve věci. Uvedené dokumenty byly OZNŘ doručeny do její datové schránky dne 20. 5. 2025. OZNŘ nereagovala a v řízení před krajským soudem se nijak nevyjádřila. Krajský soud nezohlednil argumenty vznesené OZNŘ v řízení o kasační stížnosti; to zdůvodnil tak, že mu tato povinnost ze zákona nevyplývá, ani jej k tomu nezavázal NSS.

[8] Krajský soud poté nyní napadeným rozsudkem žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. A to ze stejných důvodů, jako v původním rozsudku, tedy že nebyly splněny zákonné požadavky pro zkrácené přezkumné řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaným vytýkaná porušení zákona nelze zčásti za porušení zákona považovat, případně porušení není patrné ze spisu a bylo by zapotřebí vysvětlení účastníků. Za porušení zákona zjevné ze spisu krajský soud považoval pouze neseznámení účastníků s dodatečně doplněným podkladem rozhodnutí. Zároveň však shledal, že jde o takovou vadu, u níž bez dalšího nelze říci, že měla vliv na soulad správního rozhodnutí s právními předpisy či na jeho správnost. K učinění takového závěru by bylo podle krajského soudu potřeba vysvětlení účastníků, a proto není splněna podmínka podle § 98 správního řádu. Dále krajský soud shledal, že s ohledem na to, že pro zkrácené přezkumné řízení platí požadavky uvedené v § 94 až 97 správního řádu, žalovaný pochybil, pokud v přezkumném řízení neposoudil, zda by újma, která by zrušením nebo změnou společného povolení vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, nebyla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu (§ 94 odst. 4 správního řádu), a není patrné, jak šetřil práva nabytá v dobré víře (§ 94 odst. 5 správního řádu). Krajský soud nepřisvědčil názoru žalovaného, že ve zkráceném přezkumném řízení se tato kritéria ochrany dobré víry neuplatní.

II. Obsah kasačních stížností a vyjádření účastníků

[9] Proti rozsudku krajského soudu podali kasační stížnosti žalovaný o OZNŘ.

[10] **Žalovaný** v kasační stížnosti předně uvedl, že svou kasační stížnost považuje za přípustnou, neboť v ní namítá nesprávné řešení právní otázky, kterou NSS dosud neřešil. NSS totiž zrušil předchozí rozsudek krajského soudu z důvodu procesního pochybení. Dále žalovaný namítá nepřezkoumatelnost rozsudku, kterou spatřuje v tom, že krajský soud žalovaným tvrzené důvody nezákonnosti rozhodnutí blokově odmítl v bodě 25 napadeného rozsudku a pouze k některým se stručně vyjádřil v bodě 26. Žalovaný poukazuje výslovně na nevypořádání námitek Lesů ČR a požadavků Krajského úřadu Olomouckého kraje coby

orgánu ochrany přírody; právě to podle žalovaného představuje porušení právních předpisů zjiitelné ze spisu a tedy splnění podmínky pro zkrácené přezkumné řízení. Žalovaný podrobněji rozvádí, že Městský úřad Šumperk nijak nereagoval na sdělení krajského úřadu, který upozornil, že na některých pozemcích se vyskytují zvláště chráněné druhy rostlin a záměr je možno povolit pouze na základě výjimky. Městský úřad tento požadavek nijak nezohlednil. Dále žalovaný namítá, že postupem krajského soudu byla účastníkům řízení odňata jejich práva, neboť řádné přezkumné řízení již nelze zahájit pro uplynutí zákonných lhůt. Tuto otázku krajský soud pominul, a byl tak upřednostněn soukromoprávní zájem žalobkyně nad veřejným zájmem na ochraně životního prostředí. V řízení o dodatečném povolení stavby by totiž měla být vypořádána řada dosud nevyřešených námitek vztahujících se k ochraně životního prostředí. Žalovaný závěrem považuje za nesprávný závěr v bodě 35 napadeného rozsudku, podle něž neprovedl posouzení, zda by újma, která by vznikla zrušením společného povolení účastníkovi, který nabyt práva v dobré víře, nebyla ve zjevném nepoměru k újmě jiného účastníka či veřejného zájmu. Takové posouzení provedl krajský úřad coby přezkumný orgán prvního stupně a žalovaný se s ním ztotožnil. Zároveň stavebníkovi nepovolené stavby dobrá víra zpravidla nesvědčí a je jeho povinností ji tvrdit a prokázat.

[11] **Osoba zúčastněná na řízení** ve své kasační stížnosti uvádí, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda je porušení právních předpisů zřejmé ze spisu. Podle OZNŘ je patrné a žalovaný na ně poukázal. V první řadě jde o rozpornost výroku společného povolení. To mělo být vydáno (a předcházející řízení vedeno) k akumulaci povrchových vod, avšak ve výroku se krom toho uvádí i odběr povrchových vod. To vzbuzuje nejasnost i ohledně účelu povolované stavby, vodního díla. S výše uvedeným rozporem se nevypořádává ani odůvodnění společného povolení. OZNŘ poukazuje i na to, že se odběr povrchových vod nemá povolovat podmínkou zařazenou ve výroku, který s odběrem povrchových vod nesouvisí, a zároveň by v nynějším případě šlo o odběr bez jakéhokoli limitu, což považuje za obecně nepřijatelné. K názoru krajského soudu, že krajský úřad ani žalovaný neuvedli, z jakého zákonného ustanovení vyplývá, že účel vodního díla má být součástí výroku rozhodnutí, OZNŘ uvedla, že to plyne z § 3 vyhlášky č. 183/2018 Sb. K tomu OZNŘ doplnila, že na stavbě je instalováno zařízení pro chlazení vody a potrubí převádějící vodu do zasněžovacího systému, což považuje za nepovolenou činnost.

[12] OZNŘ dále nesouhlasí s krajským soudem, že podmínka společného povolení „*Na nádrži bude vhodným způsobem vyznačena kóta zásobní a maximální hladiny*“ je dostatečně konkrétní a postačí, když bude kóta vyznačena viditelným způsobem. OZNŘ má za to, že je nepodložený závěr krajského soudu, že z povahy stavby nelze dopředu umístění kóty stanovit. Podle OZNŘ naopak z povahy stavby nic takového nevyplývá, neboť u projektované vodní nádrže by mělo být předem stanovitelné, kde má být kóta hladiny umístěna. Není zároveň jasné, co správní orgán rozumí vhodným způsobem a z jakého pohledu má být vhodnost posuzována. Obdobně to platí i o krajským soudem doplněném kritériu viditelnosti – především odkud má být kóta viditelná.

[13] OZNŘ má za to, že se krajský soud nevypořádal s otázkou zmatečnosti řízení, která spočívala v nejasnosti, na základě jakých podkladů bylo přezkoumávané rozhodnutí vydáno, vzhledem ke změnám, k nimž došlo oproti původnímu záměru původního stavebníka.

pokračování

V tomto nevypořádání spatřuje OZNŘ nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů.

[14] OZNŘ rovněž nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že žalovaný neposoudil újmu vzniklou zrušením společného povolení stavebníkovi (žalobkyni). Z rozhodnutí žalovaného i krajského úřadu, coby přezkumného orgánu prvního stupně, je zjevná natolik velká míra nezákonnosti, že si jí musela být vědoma i žalobkyně. Proto nemohla nabýt práva z tohoto rozhodnutí v dobré víře a tím pádem není ani namístě provádět poměření jí vzniklé újmy s újmou jiných účastníků či veřejného zájmu. Svůj názor o neexistenci dobré víry žalobkyně OZNŘ dále opírá o to, že žalobkyně zahájila stavbu bez povolení a stavbu prováděla i v rozporu s dodatečně vydaným povolením (tedy přezkoumávaným rozhodnutím), přičemž podrobněji uvádí, jakým způsobem mělo být povolení ze strany žalobkyně porušováno.

[15] Závěrem OZNŘ uvádí, že byla porušena její procesní práva před soudem, neboť krajský soud vytvořil nepřehlednou situaci, v níž nebylo patrné, do kdy může OZNŘ svá procesní práva uplatnit. Krajský soud ji pouze poučil o jejích právech, nestanovil jí však lhůtu k jejich uplatnění, ani neposkytl informaci, kdy zamýšlí rozhodnout. OZNŘ tak očekávala, že ve věci bude nařízeno jednání či jí bude lhůta k uplatnění práv poskytnuta dodatečně. Za dané situace tedy OZNŘ nemohla vědět, jaký časový prostor pro uplatnění práv má k dispozici, a tomu přizpůsobit svůj postup. Vzhledem k aktuální personální situaci nakonec nestihla zpracovat své vyjádření dříve, než krajský soud rozhodl. OZNŘ má za to, že krajský soud měl zvolit postup analogický § 36 odst. 3 správního řádu, kterým se účastníci správního řízení vyznačují o tom, že jsou shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí, a stanoví se jim lhůta k vyjádření. OZNŘ nesouhlasí také s tím, že se krajský soud odmítl vypořádat s její argumentací vznesenou v rámci předchozího řízení o kasační stížnosti. V ní uváděla mimo jiné okolnosti svědčící o nezákonnosti společného povolení a chybějící dobré víře žalobkyně. Pokud krajský soud uvedl, že není povinen se touto argumentací zabývat, zatížil tím svůj rozsudek nepřezkoumatelností.

[16] **Žalobkyně** ve vyjádření ke kasačním stížnostem předně odkázala na poučení v napadeném rozsudku krajského soudu, podle něž by měly být obě kasační stížnosti shledány nepřijatelné.

[17] Ke stížnostním námitkám žalovaného žalobkyně uvedla, že jsou formulovány převážně obecně a s těmi, které jsou konkrétní, tedy nevypořádání námitky Lesů ČR, s. p. a nezohlednění požadavků krajského úřadu coby orgánu ochrany přírody, se krajský soud v napadeném rozhodnutí vypořádal. Žalovaný v kasační stížnosti s argumentací krajského soudu nepolemizuje. Tvrzení žalovaného o zásahu do práv účastníků jsou neurčitá a jediný konkrétně zmíněný účastník, Lesy ČR, se vzdal práva podat odvolání, z čehož žalobkyně dovozuje souhlas s vydaným rozhodnutím. Žalobkyně dále poukazuje na to, že sám žalovaný uznává nenaplnění podmínek pro zkrácené přezkumné řízení vzhledem k potřebě zajistit vysvětlení účastníků. Žalobkyně odmítá překvapivou úvahu žalovaného o nespravedlnosti zrušení rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení vedoucí k nemožnosti přezkoumání námitky týkající se především ochrany životního prostředí. Uvedené není relevantní pro závěr o nepřijatelnosti zkráceného přezkumného řízení. Pokud jde o otázku zásahu do dobré víry žalobkyně, žalovaný svoje výhrady proti závěrům obsaženým v bodu 35 napadeného rozsudku vyjádřil jen jako obecný nesouhlas, čímž

neuplatnil žádný přezkoumatelný stížnostní důvod. Žalobkyně zdůraznila, že neprováděla stavbu bez stavebního povolení. Za nedůvodnou považuje i námitku zásadní procesní vady spočívající v tom, že účastníkům nebylo umožněno seznámit se s celým obsahem spisu. Souhlasí s krajským soudem, že nelze bez dalšího uzavřít, že tato vada řízení měla vliv na zákonnost rozhodnutí, a to zejména vzhledem k tomu, že s rozhodnutím všichni účastníci souhlasili a vzdali se práva na podání odvolání. Žalobkyně v té souvislosti poukázala na to, že právo podle § 36 odst. 3 správního řádu slouží k ochraně zájmů účastníků řízení, nikoli k následnému napadání rozhodnutí, se kterým účastníci souhlasí.

[18] Ke kasační stížnosti OZNŘ žalobkyně uvedla, že pokud jde o namítané povolení akumulace vod i jejich odběru, nejde o rozpor v povolení k nakládání s odpadovými (sic!) vodami, neboť ve výroku I. společného povolení je povolena akumulace vod v malé vodní nádrži a v dodatečném povolení na stavbu vodního díla „MVN Velké Vrbno – etapa I.“ je účel užívání povolené stavby vymezen jednak jako „jiné zadržování vody v krajině“ a jednak jako „využití jako zdroj vody pro zasněžování sjezdových tratí lyžařského areálu Paprsek“. Nejedná se tedy o „podmínku povolení“, jak uvádí stěžovatel. Žalobkyně dále odmítá, že by stavbu prováděla protiprávně. Prováděla ji až po vydání společného povolení, a to prostřednictvím zhotovitele, který se zavázal provádět práce v souladu se společným povolením a schválenou projektovou dokumentací. Žalobkyně se také ztotožňuje se závěry v bodech 37 - 39 napadeného rozsudku, podle kterých je předmětem přezkumu jen odůvodnění rozhodnutí krajského úřadu a žalovaného a dodatečné doplňování tam chybějící argumentace není možné. Postup krajského soudu vůči OZNŘ byl v pořádku. Na zpracování případného vyjádření měla OZNŘ dostatek času a její interní problémy jdou k její tíži.

[19] **Osoba zúčastněná na řízení** v replice k vyjádření žalobkyně uvedla, že svou kasační stížnost považuje za přípustnou. Má za to, že § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nelze interpretovat striktně. Odkazuje se na názor vyslovený rozšířeným senátem v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS, *Ateliér pro životní prostředí*. Dále OZNŘ rozporuje tvrzení žalobkyně, že stavbu neprováděla protiprávně a že ji zahájila teprve po získání společného povolení. OZNŘ považuje toto tvrzení za nepravdivé a uvádí podrobné informace o časovém průběhu stavebních prací, odkazuje na související vyjádření správních orgánů a rozpory v projektové dokumentaci. I proto nemohla žalobkyně nabýt právo ze společného povolení v dobré víře. Setrvává také na názoru, že jí krajský soud neumožnil uplatnit její procesní práva a tím pochybil. Měl subsidiárně postupovat podle § 55 a § 64 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (o. s. ř.). Z faktu, že se OZNŘ vyjádřila v řízení o předešlé kasační stížnosti, je zjevné, že o uplatnění svých procesních práv usilovala.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[20] Kasační stížnosti jsou částečně důvodné.

III.a K námitkám nepřípustnosti

[21] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. platí, že *kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším*

pokračování

správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[22] Kasační stížnost žalovaného je přípustná. K obecné námitce žalobkyně o její nepřipustnosti na základě poučení v napadeném rozsudku krajského soudu NSS uvádí, že podle usnesení rozšířeného senátu *Ateliér pro životní prostředí* platí, že „ze zákazu opakované kasační stížnosti platí výjimky pro případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Posouzení toho, které námitky mohl stěžovatel uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, závisí na konkrétních okolnostech případu.“ V nynějším případě NSS zrušil původní rozsudek krajského soudu pro procesní pochybení (opomenutí OZNŘ). Dalšími námitkami se proto NSS v předešlém rozsudku nezabýval, a je tak možné je uplatnit.

[23] Výše uvedený závěr se vztahuje i na kasační stížnost OZNŘ, která byla v předchozím řízení před krajským soudem opomenuta, a proto proti předcházejícímu rozsudku krajského soudu kasační stížnost nepodala. Kasační stížnost OZNŘ je přípustná i přes její procesní pasivitu v řízení před krajským soudem (poté, co jí bylo postavení OZNŘ přiznáno), neboť právo ji podat podle § 102 s. ř. s. není vázáno na procesní aktivitu OZNŘ v řízení před krajským soudem.

[24] Kasační námitka OZNŘ, že žalobkyně údajně porušuje i podmínky společného povolení a zároveň porušuje ochranné podmínky zvláště chráněných rostlin, je na založena na o skutkových okolnostech, které OZNŘ uplatnila až poté, co byl vydán napadený rozsudek krajského soudu, proto k nim NSS nepřihlédl podle § 109 odst. 5 s. ř. s.

III.b K námitkám nepřezkoumatelnosti

[25] NSS nejprve vypořádává námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. Podle ustálené judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje mimo jiné takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou (rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, č.j. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS).

[26] K námitce žalovaného, že krajský soud žalovaným tvrzené důvody nezákonnosti rozhodnutí blokově odmítl a vyjádřil se pouze k některým z nich, NSS shledal, že krajský soud se v bodě 26 rozsudku vypořádal, byť stručně, se všemi žalovaným označenými důvody nezákonnosti společného povolení. Konkrétně k žalovaným zvláště zmíněné námitce Lesů ČR krajský soud uvedl, že navrhované podmínky byly převzaty do výroku rozhodnutí, a k požadavkům orgánu ochrany přírody krajský soud popsal charakter jeho vyjádření a uvedl, že z nich plyne pouze doporučení pro další postup. Důvody, z nichž krajský soud při hodnocení důvodů nezákonnosti společného povolení vycházel, jsou tedy z rozsudku seznatelné. Rozsudek krajského soudu v tomto není nepřezkoumatelný, tato kasační námitka proto není důvodná.

[27] Jako námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů vyhodnotil NSS i kasační námitku žalovaného, podle níž se krajský soud nezabýval úvahou, do jaké míry může svědčit dobrá víra stavebníkovi nepovolené stavby, neboť takovým stavebníkům dobrá víra zpravidla nesvědčí a je jejich povinností ji hodnověrně tvrdit a prokázat. K tomu NSS uvádí, že s touto otázkou se krajský soud v napadeném rozsudku (bod 39) vypořádal tak, že uvedl, že tuto úvahu uplatnil žalovaný teprve ve vyjádření k žalobě a takto nelze opomenutí vzniklé v přezkumném řízení zhojit. Krajský soud se tedy shora uvedenou úvahou zabýval a odůvodnil, proč k ní nelze přihlídnout. Rozsudek ani z tohoto důvodu není nepřezkoumatelný.

[28] OZNŘ spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v nevypořádání žalovaným shledané nejasnosti podkladů, které měly být použity pro vydání rozhodnutí, v důsledku čehož měla nastat zmatečnost řízení a nezjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. NSS uvádí, že se krajský soud s touto námitkou vypořádal v bodě 26 napadeného rozsudku uvedl: „*Již ze samotné formulace porušení vztahujícího se ke správnému zjištění skutkového stavu (§ 3 s. ř.) vyplývá, že nelze uzavřít, zda k porušení tohoto ustanovení skutečně došlo za situace, kdy samy správní orgány uvádí, že „není jednoznačně možné říci, že všechny předložené podklady bylo možné v daném řízení použít pro konečné rozhodnutí ve věci.“, tedy že toto tvrzené porušení právních předpisů nebylo patrné již ze spisu.*

[29] K námitce OZNŘ spočívající v tom, že se krajský soud odmítl zabývat vyjádřením OZNŘ učiněným v řízení o předchozí kasační stížnosti, NSS uvádí, že se nejedná o vadu řízení před krajským soudem, neboť tyto i případně další námitky měla OZNŘ uplatnit v řízení před krajským soudem. K tomu jí byl poskytnut prostor, a OZNŘ proto mohla vyvinout v řízení před krajským soudem procesní aktivitu. Krajský soud zaslal OZNŘ žalobu, napadené rozhodnutí a veškerá další podání účastníků. NSS zároveň nezavázal krajský soud tím, aby se s podáním OZNŘ učiněným v řízení o kasační stížnosti v dalším řízení vypořádal. Relevantní podání účastníků a další podklady totiž OZNŘ na základě rozsudku NSS zaslal krajský soud, a teprve tehdy je tedy měla OZNŘ k dispozici. Za takové situace nebylo možno předjímat, zda OZNŘ na setrvá na argumentech uplatněných v kasační stížnosti i v řízení před krajským soudem, či jej po seznámení se s podklady změní, proto není na místě původní stanovisko bez dalšího vypořádávat. Současné platí dispoziční zásada, podle níž je odpovědnost za procesní aktivitu na účastnících řízení, podle § 36 odst. 1 s. ř. s. mají účastníci v řízení rovné postavení. Soud je povinen poskytnout jim stejné možnosti k uplatnění jejich práv a poskytnout jim poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu. OZNŘ byla řádně poučena, byly jí poskytnuty podklady a měla možnost se v řízení před krajským soudem vyjádřit a z ničeho neplynula potřeba jí k tomu zvlášť stanovovat lhůtu, § 55 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. se tedy v této věci neuplatní. Z ničeho zároveň nevyplývá povinnost krajského soudu vypořádávat námitky vznesené některým z účastníků či osob zúčastněných na řízení v rámci řízení o kasační stížnosti, tedy řízení o mimořádném opravném prostředku, nezaváže-li krajský soud k takovému postupu závazně NSS. Z výše uvedeného postupu jak NSS, tak krajského soudu je tak zřejmé, že pokud chtěla OZNŘ své původní (či jiné) námitky uplatnit, měla být procesně aktivní. NSS tedy k této námitce uzavírá, že OZNŘ své námitky v řízení před krajským soudem neuplatnila, a proto jejich nevypořádání nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

pokračování

[30] K výše uvedenému NSS doplňuje, že není ani vadou řízení, pokud OZNR namítá, že nebyla krajským soudem poučena o lhůtě k uplatnění svých procesních práv. Z výše uvedeného postupu NSS i krajského soudu je zjevné, že OZNR byly poskytnuty podklady i dostatečný časový prostor (viz shora bod [29]). Na vyrozumění o nařízení jednání nemohla OZNR důvodně spoléhat, s ohledem na závěry v bodu 16 rozsudku NSS ze dne 11. 5. 2022, č. j. 6 As 126/2020-47, *SVJ Dřevnická*, neboť soud mohl dle § 51 s. ř. s. účinného do 31. 12. 2025 rozhodovat bez nařízení jednání, pokud s tím vysloví souhlas účastníci jednání; souhlas OZNR se podle tehdy účinné právní úpravy nevyžadoval. Taková situace nastala právě v nynějším případě. Obdobně lze na posuzovanou věc vztáhnout i závěry bodu 17 rozsudku *SVJ Dřevnická*, neboť OZNR mohla nahlédnout do soudního spisu a z něj zjistit stav řízení a současně měla dostatek času podat vyjádření, neboť mezi doručením podkladů 19. 5. 2025 a vydáním rozsudku krajského soudu 4. 7. 2025 uplynulo několik týdnů.

III.c K podmínkám pro vedení zkráceného přezkumného řízení

[31] Podle § 94 odst. 1 správního řádu *v přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy.*

[32] Podle § 94 odst. 4 správního řádu *jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyt práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.* Podle § 94 odst. 5 správního řádu *při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99).*

[33] Podle § 98 správního řádu *jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků, může příslušný správní orgán provést zkrácené přezkumné řízení. Dokazování se neprovádí. Prvním úkonem správního orgánu při zkráceném přezkumném řízení je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3.*

[34] Podle § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části rozhodnutí uvede mimo jiné řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění.

[35] Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

[36] Námitce OZNR, že již ze spisu je patrné porušení zákona spočívající v tom, že je výrok společného povolení rozporný, NSS přisvědčuje; v přezkumném řízení byly tyto

vady správně identifikovány. Krajský úřad Olomouckého kraje coby přezkumný orgán prvního stupně shledal, že společné rozhodnutí výrokem I povoluje akumulaci povrchových vod, přičemž účel povoleného nakládání s vodami je uveden jako vzdouvání a akumulace. Nicméně ve výroku II se uvádí podmínka 1, že *Povolení k odběru povrchových vod je vydáváno bez ohledu na jakost povrchové vody v místě jejího odběru*. NSS souhlasí s krajským úřadem, že takový výrok způsobuje nejasnost rozhodnutí, a také jeho vnitřní rozpornost, neboť z rozhodnutí skutečně není patrné, zda povoluje v souladu s deklarovaným účelem pouze vzdouvání a akumulaci povrchových vod nebo také jejich odběr; navíc o odběru povrchových vod nebylo předcházející řízení vedeno, protože ze žádosti plyne, že o povolení k odběru povrchových vod účastník nežádal. O podmínce ohledně odběru není zmínka ani v odůvodnění společného povolení. NSS nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že je ze společného povolení zřejmé, jaké nakládání s vodami bylo povoleno. To krajský soud odůvodnil tím, že z výroku rozhodnutí vyplývá, že bylo povoleno nakládání s povrchovými vodami spočívající v jejich akumulaci a citovaná podmínka s tím není v rozporu.

[37] NSS konstatuje, že pokud byla povolena akumulace, resp. vzdouvání vod, je podmínka hovořící o odběru s tímto druhem nakládání v rozporu, neboť odběr povrchových vod je věcně jiný druh nakládání s vodami. Tomu by musela podle § 8 odst. 2 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), předcházet příslušná žádost účastníka. Uvedené skutečnosti jsou zjevné ze spisového materiálu. Tato podmínka pro zkrácené přezkumné řízení tedy byla naplněna, a námitka je proto důvodná.

[38] NSS doplňuje, že vnitřní rozpornost společného povolení ilustruje i vyjádření žalobkyně ke kasačním stížnostem. V něm uvádí, že nejde o rozpor, pokud je ve výroku I povolena akumulace vod v malé vodní nádrži a ve výroku III je účel jeho užívání povolené stavby také jako „využití jako zdroj vody pro zasněžování sjezdových tratí lyžařského areálu Paprsek“. Sama žalobkyně tedy považuje přezkoumávané rozhodnutí i za rozhodnutí o povolení k odběru povrchových vod, ač o takovém nakládání nebylo vedeno řízení a neodpovídá mu výrok I společného povolení vymezující rozsah povoleného nakládání s povrchovými vodami.

[39] Žalovaný důvodně poukazuje též na to, že v řízení o vydání společného povolení nebyly vypořádány námitky účastníka řízení, Lesů ČR. S tím se NSS ztotožňuje. Ve výroku IV společného povolení, bod 4 se uvádí, že *Budou dodrženy podmínky dané ve vyjádření správce toku Lesy ČR, s. p., č. j. LCR957/002589/2019 ze dne 21. 05. 2019: 1) k nově navržené MVN bude vypracován manipulační řád, který bude LČR, s. p. – ST OPM předložen k vyjádření. 2) Při realizaci stavebních prací nebudou stavební materiály, vzniklé odpady ani zemina z výkopu ukládány na březích; bude zabezpečeno, aby ani při zvýšených průtocích a srážkách nedošlo k jejich splachování do koryta VT. 3) Břežky koryta vodního toku a pobřežní pozemky budou uvedeny do původního stavu [plochy dotčené zemními pracemi budou ohumusovány a osety travním semenem]. 4) Při provádění prací nesmí dojít k poškození břehových porostů nad rozsah schválený příslušným odborem životního prostředí. 5) S výkopky bude nakládáno v souladu s platnou legislativou. 6) Správci VT bude prokazatelně oznámeno zahájení prací na předmětné stavbě, a to minimálně se sedmidenním předstihem. 7) Správce VT bude prokazatelně přizván k odsouhlasení provedených prací na opevnění koryta vodního toku.*

pokračování

[40] Ze správního spisu však vyplývá, že krom výše uvedených podmínek (zahrnutých ve výroku společného povolení) požadovaly Lesy ČR v odkazovaném vyjádření ještě, *aby pod nově vzniklou MVN byl zajištěn minimální zůstatkový průtok dle požadavků vodoprávního úřadu. Tento požadavek bude zajištěn příslušným technickým opatřením. Vzhledem k deklarované funkci nádrže pro zadržování vody v krajině navrhujeme, aby 50 % z celkového objemu nádrže bylo vyčleněno jako retenční prostor, který se bude plnit v případě zvýšených průtoků. Tato část objemu by byla využívána dle požadavků investora, přičemž do objemu stálého nadržení (zbývajících 50 %) by nebylo zasahováno.* Na nedodržení některých podmínek z výše uvedeného vyjádření Lesů ČR navíc upozornil zástupce Lesů ČR v protokolu z ústního jednání ze dne 29. 9. 2020. Přestože jsou oba dokumenty vyjmenovány mezi podklady společného povolení, z odůvodnění není nijak patrné, jak se městský úřad s připomínkami Lesů ČR vypořádal, tedy proč navrhovanou podmínku ohledně minimálního zůstatkového průtoku a zachování objemu stálého nadržení do podmínek užívání stavby, na rozdíl od navržených zbývajících podmínek, do výroku nezahrnul. Tím městský úřad porušil § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění neuvedl, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků, a zatížil svoje rozhodnutí nepřezkoumatelností. Rovněž tyto skutečnosti jsou patrné ze správního spisu, tato podmínka pro zkrácené přezkumné řízení byla naplněna a námitka je tak důvodná.

[41] NSS přisvědčuje i námitce žalovaného a OZNŘ, že Krajský úřad Olomouckého kraje v přezkumném řízení správně identifikoval, že podmínka výroku IV bodu 5 společného povolení *Na nádrži bude vhodným způsobem vyznačena kóta zásobní a maximální hladiny* je nekonkrétní a nevymahatelná. Z takto formulované podmínky není nijak patrné jednak umístění a dále, pokud jde o vyznačení kóty, co je vhodný způsob, resp. jaké je kritérium takové vhodnosti.

[42] NSS se neztotožňuje s názorem krajského soudu, že z povahy věci je zřejmé, že s ohledem na charakter stavby nelze přesné umístění kóty dopředu odhadovat. Krajský soud nezdůvodnil, v čem má tvrzený charakter stavby spočívat a proč by v jeho důsledku nebylo možné popsat místo umístění kóty. Takové nemožnosti naopak nic nenasvědčuje. Kromě toho NSS poznamenává, že v souhrnné technické zprávě k MVN Velké Vrbno – etapa I, vyhotoveno 04/2019, ověřeno městským úřadem dne 5. 11. 2020, se na str. 12 konkrétně uvádí, že na zadní straně požeráku (vypouštěcího zařízení) bude viditelně osazena limnigrafická (vodočetná) lať s vyznačenými údaji (kótami) zásobní a maximální hladiny. Uvedený obsah projektové dokumentace tedy vyvrací názor krajského soudu o nemožnosti odhadnutí přesného umístění kóty, pokud je její umístění a podoba navrhována v této dokumentaci, a potvrzuje názor OZNŘ, že v projektované vodní nádrži lze naopak specifikaci kóty očekávat. Pokud krajský soud uvedl, že je z použité formulace zřejmé, že není rozhodující, kde přesně kóta bude umístěna, svědčí to právě o tom, že podmínka rozhodnutí je stanovena nekonkrétně.

[43] Řádné umístění zařízení pro vyznačení kóty (typicky vodočetné latě) a na něm řádné vyznačení stanovené kóty má zásadní význam pro kontrolu dodržování podmínek provozu vodního díla jak ze strany správních orgánů, tak ze strany veřejnosti, tedy přispívá k zajišťování zákonem chráněného zájmu na ochraně povrchových vod (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2022, č. j. 14 A 14/2021-39, body 40 a 41). Názor krajského soudu, že podmínka bude splněna, bude-li na stavbě viditelným způsobem kóta vyznačena,

přesahuje rámec textového znění podmínky, protože to k viditelnosti nic nestanoví, dokonce ani to, že viditelnost má být kritériem řečené vhodnosti. Podle ustálené judikatury (nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 7. 2004, sp. zn. II.ÚS 583/03, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 129/2004-49 nebo ze dne 6. 9. 2018, č. j. 3 As 181/2017-78) výrok musí být po obsahové stránce jasný, srozumitelný, přesný a určitý, aby mohl být závazný a vykonatelný. Městským úřadem použitá formulace vyznačení kóty hladiny tento požadavek zjevně nenaplní, a neposkytuje tak v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu údaje k řádnému splnění povinnosti uložené přezkoumávaným rozhodnutím. Také tato okolnost je patrná ze spisu, a námitka je proto důvodná.

[44] Vzhledem k tomu, že výše popsaná porušení právních předpisů u společného povolení jsou zjevná ze spisové dokumentace a k jejich shledání není třeba vysvětlení účastníků, uzavřel NSS, že neobstojí závěr krajského soudu, podle kterého tato podmínka zkráceného přezkumného řízení nebyla splněna.

[45] Na tom nic nemění ani to, že nebyly zpochybněny některé jiné závěry krajského soudu týkající se nesplnění podmínky porušení zákona, které je zjevné již ze spisového materiálu, u dalších částí rozhodnutí, resp. předcházejícího řízení. Podstatné je to, že některé z vad (uvedené výše), které přezkumné orgány společnému povolení vytýkaly, z hlediska jejich „zjevnosti“ obstály.

[46] Není důvodná námitka žalovaného, že krajský úřad coby orgán ochrany přírody uvedl, že záměr je možné povolit pouze na základě výjimky ze zákazů u zvláště chráněných druhů, a městský úřad to v přezkoumávaném rozhodnutí nezohlednil a na sdělení nereagoval. NSS konstatuje, že z vyjádření krajského úřadu coby orgánu ochrany přírody ze dne 16. 9. 2020 a 6. 10. 2020 plyne, že v prvním z nich orgán ochrany přírody nevyloučil možnost porušení ochranných podmínek zvláště chráněných rostlin a upozornil, že takovou činnost lze provádět pouze na základě výjimky podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Ve druhém pak orgán ochrany přírody na základě biologického posouzení dospěl k závěru, že na samotné ploše záměru se zvláště chráněné rostliny a živočichové aktuálně nevyskytují. Upozornil však, že mimo tuto plochu nelze výskyt vyloučit, a proto, pokud by stavební práce probíhaly mimo plochu záměru (skrývky), byl by nutný nový botanický průzkum a případně výjimka podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Krajský úřad tedy pouze upozornil na existující možnost kolize záměru se zvláště chráněnými rostlinami, zejména pokud by se rozšířil mimo stávající skrývku, a upozornil, že tehdy by výjimka mohla být potřeba. Obě sdělení pak městský úřad zohlednil, neboť jsou pak citována na str. 8 - 9 odůvodnění společného povolení a jejich obsah se promítá i do výroku IV. bodu 2 části 4) rozhodnutí.

[47] Z toho krajský soud také dovodil, že se žádný z účastníků necítil být rozhodnutím poškozen a neměl potřebu se k němu vyjadřovat ani neměl požadavky na doplnění dokazování, a proto neměla vada spočívající v neseznámení účastníků s podkladem (vyjádřením krajského úřadu ze dne 6. 10. 2020) vliv na zákonnost řízení. Takový závěr však dle NSS v obecné rovině neplatí, neboť pokud by účastníci nebyli s podkladem seznámeni, nelze jimi učiněné vzdání se práva na opravný prostředek vyložit tak, že by při řádném procesním postupu a seznámení s takovým podkladem nemohli zaujmout stanovisko odlišné. V daném případě však byl dopad výše uvedeného procesního pochybení na zákonnost

pokračování

rozhodnutí zhojen jiným způsobem, a sice tak, že městský úřad celé stanovisko krajského úřadu ze dne 6. 10. 2020 odcitoval v odůvodnění společného povolení, čímž účastníkům umožnil se s tímto podkladem v plném rozsahu seznámit alespoň v okamžiku vydání rozhodnutí a případně na něj reagovat typicky podáním odvolání. Pokud jde o námitku žalovaného, že nelze určit, na základě jakých dodatečných podkladů bylo toto vyjádření krajského úřadu zpracováno, a že takové podklady nejsou založeny ve spise, pak především NSS konstatuje, že podklady vyjádření krajského úřadu nemusely být založeny ve spisu vedeném ohledně řízení o vydání společného povolení, neboť podkladem tohoto řízení bylo samotné vyjádření krajského úřadu coby dotčeného orgánu. Podklady pro vyjádření pak má mít dotčený orgán ve svém správním spisu. Nadto z textu vyjádření krajského úřadu ze 6. 10. 2020 vyplývá, že tímto podkladem bylo biologické posouzení zpracovatele RNDr. M. H., které součástí správního spisu je. NSS proto přistoupil ke korekci závěru krajského soudu. Porušení § 36 odst. 3 správního řádu městským úřadem tím, že neseznámil účastníky před vydáním rozhodnutí s podkladem doplněným do spisu, kterým bylo výše uvedené vyjádření krajského úřadu ze dne 6. 10. 2020, nemělo v nynější věci vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí z důvodu, že se s ním účastníci mohli v plném rozsahu seznámit coby se součástí odůvodnění rozhodnutí.

[48] Pokud jde o splnění druhé podmínky pro zkrácené přezkumné řízení, zde se NSS ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že se ani jeden správní orgán v přezkumném řízení nezabýval otázkou, zda újma, která zrušením rozhodnutí vznikla účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře (žalobci), není ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu (§ 94 odst. 4 a 6 správního řádu). NSS souhlasí s krajským soudem, že touto otázkou se byly správní orgány povinny zabývat i ve zkráceném přezkumném řízení, jak ostatně plyne z § 98 správního řádu, který podmiňuje možnost vést zkrácené přezkumné řízení splněním ostatních podmínek přezkumného řízení.

[49] NSS nepřisvědčuje argumentaci v kasační stížnosti žalovaného, podle níž toto posouzení provedl krajský úřad jako správní orgán prvního stupně a žalovaný se s ním ztotožnil (odkázal na str. 5 svého rozhodnutí). Žalovaný totiž ve svém rozhodnutí pouze uvedl, že ustanovení o dobré víře nelze použít v případě rozhodování ve zkráceném přezkumném řízení a následně, že krajský úřad podmínky ochrany dobré víry v prvostupňovém rozhodnutí hodnotil a žalovaný se s jeho postupem ztotožňuje. Krajský úřad se však otázkou dobré víry v přezkumném rozhodnutí vůbec nezabýval. NSS proto souhlasí s krajským soudem v tom, že tato podmínka pro zkrácené přezkumné řízení nebyla splněna. NSS se ztotožňuje též se závěrem krajského soudu, že ač se argumenty ohledně dobré víry žalobkyně pokoušel žalovaný doplnit ve vyjádření k žalobě, nelze nedostatky odůvodnění rozhodnutí takto dodatečně zhojit.

[50] NSS nepřisvědčuje ani věcně související kasační námitce OZNR, podle níž je z rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím krajského úřadu coby přezkumného orgánu prvního stupně natolik zjevná nezákonnost společného povolení, že si jí musela být vědoma i žalobkyně, včetně toho, že stavba byla původně prováděna bez povolení, a proto nemohla práva z tohoto rozhodnutí nabýt v dobré víře. To je totiž nepodstatné, i pokud by tomu tak bylo, musel by takovou nezákonnost a z ní vyplývající chybějící dobrou víru shledat a odůvodnit správní orgán při přezkumu rozhodnutí, což se v nynějším případě nestalo. Proto NSS shledal tuto kasační námitku nedůvodnou.

[51] K námitce žalovaného o nemožnosti zahájení přezkumného řízení po rozhodnutí krajského soudu v důsledku uplynutí zákonných přezkumných lhůt NSS uvádí, že se podmínka stanovená v § 97 odst. 2 správního řádu, podle kterého rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí ve věci, vztahuje pouze na první v přezkumném řízení vydané rozhodnutí prvního stupně. (rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 21/2010-232, č. 2346/2011 Sb. NSS, *TVPRODUCTS*). Rozhodnutí o přezkumu vydané správním orgánem prvního stupně však tímto rozsudkem není rušeno a bylo vydáno v zákonné lhůtě. Žalovaný bude tedy mít možnost v řízení o odvolání pokračovat a jeho námitka, že přezkoumání uplatněných námitek týkajících se mimo jiné ochrany životního prostředí, bude navždy znemožněno, je nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[52] Pokud Nejvyšší správní soud dospěje k závěru, že rozhodnutí správního orgánu mělo být krajským soudem zrušeno, ale z výrazně odlišných důvodů, než které uvedl krajský soud, zruší jak rozsudek krajského soudu, tak ale zároveň znovu zruší rozhodnutí správního orgánu (rozsudek NSS z 29. 11. 2017, č. j. 9 As 269/2016-44, č. 3680/2018 Sb. NSS, bod 45). Výrok napadeného rozsudku krajského soudu stojí ve významné míře i na nesprávném závěru, že nebyla naplněna již první podmínka vedení zkráceného přezkumného řízení, tedy nezákonnost rozhodnutí patrná ze spisové dokumentace. NSS však shledal správné závěry správních orgánů, pokud v přezkumném řízení zjistily nezákonnosti rozhodnutí patrné již ze spisu, a tato podmínka proto byla naplněna. Obstála tedy pouze ta část odůvodnění napadeného rozsudku, v níž krajský soud uzavřel, že správní orgány postupovaly nezákonně, pokud nezkoumaly otázku dobré víry žalobkyně. Proto NSS rozsudek krajského soudu zrušil.

[53] Jelikož byl v řízení před krajským soudem dán důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného, rozhodl Nejvyšší správní soud současně o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. za přiměřeného použití § 78 odst. 4 s. ř. s.]. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.]. Žalovaný při svém posuzování uváží a odůvodní, zda žalobkyně nabyla práva v dobré víře, či nikoli. Pokud žalovaný dobrou víru žalobkyně nevyvrátí, posoudí, zda újma, která by zrušením rozhodnutí žalobkyni vznikla, není ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu. Tyto úvahy může doplnit sám žalovaný; není proto nutné rušit rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, vzhledem k tomu, že správní řízení tvoří jeden celek do pravomocného rozhodnutí a vady prvostupňového řízení lze odstranit v řízení odvolacím (rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000-39, č. 5/2003 Sb. NSS, *Bohemiatour*).

[54] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu a současně i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Úspěch ve věci se posuzuje dle výsledku řízení před správními soudy. Výsledkem soudního přezkumu bylo zrušení rozhodnutí žalovaného, žalobkyně

pokračování

proto měla ve věci plný úspěch. V takovém případě je žalovaný povinen jí podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. nahradit náklady řízení před soudem.

Procesně úspěšná žalobkyně vynaložila tyto náklady na soudní poplatky: v řízení před krajským soudem soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu [položka 18 odst. 2 písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] ve výši 3 000 Kč a soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč a návrh na nařízení předběžného opatření ve výši 1 000 Kč (položka 20 a položka 5 přílohy k zákonu o soudních poplatcích), oproti krajskému soudu NSS považoval za účelně vynaložené náklady i návrh na přiznání odkladného účinku a předběžného opatření, neboť bez ohledu na jejich neúspěšnost jimi žalobkyně hájila svá práva.

Celková částka za soudní poplatky tedy činí 5000 Kč.

[55] Žalobkyně byla v řízení o žalobě i o kasační stížnosti zastoupena advokátem. Náleží jí proto dále náhrada nákladů právního zastoupení v následujícím rozsahu:

a. v řízení před krajským soudem vykonal advokát celkem 5 úkonů právní služby: převzetí a příprava právního zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], sepsání a podání žaloby a replika žalobkyně ze dne 19. 9. 2022 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a dále sepsání návrhu na přiznání odkladného účinku a sepsání návrhu na předběžné opatření [§ 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu]. Sazba za úkon právní služby vykonaný do konce roku 2024 činí 3 100 Kč u prvních tří úkonů (§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024) a 1550 Kč u zbývajících dvou úkonů (§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5 a § 11 odst. 2 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024). Žalobkyni tak náleží 12 400 Kč,

b. k tomu jí náleží navíc náhrada hotových výdajů 5×300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024), celkem tedy 1 500 Kč.

c. jelikož zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o 21% sazbu této daně, tj. o 2 919 Kč.

Celková částka v řízení před krajským soudem tak činí 16 819 Kč.

d. v prvním řízení před NSS vykonal advokát dva úkony právní služby: vyjádření se ke kasační stížnosti a vyjádření k replice žalovaného [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024]. Sazba za úkon právní služby podle tehdejší právní úpravy činí 3 100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d). ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024). Žalobkyni tak náleží 6 200 Kč,

e. k tomu jí náleží náhrada hotových výdajů ve výši 2×300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024), tedy celkem 600 Kč,

f. v tomto řízení před NSS vykonal advokát jeden úkon právní služby: vyjádření se ke kasačním stížnostem [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025]. Sazba za úkon právní služby vykonaný po 1. 1. 2025 činí 4 620 Kč (§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025). Žalobkyni tak náleží 4 620 Kč

g. k tomu jí náleží náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025),

h. jelikož zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o 21% sazbu této daně, tj. o 2 492,70 Kč.

[56] Celková částka v řízení před NSS tak činí 14 362,70 Kč. Celkovou výši náhrady nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti zahrnující odměnu advokáta, náhradu hotových výdajů a zaplacené soudní poplatky představuje částka 31 181,70 Kč. Žalovaný je povinen ji zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III.).

[57] Žalovaný v řízení úspěšný nebyl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[58] Pokud jde o osobu zúčastněnou na řízení, platí, že podá-li kasační stížnost osoba zúčastněná na řízení, stává se účastníkem řízení před Nejvyšším správním soudem. Je proto i v jejím případě nutno o nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodnout ve smyslu procesní úspěšnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Ve vztahu k žalobci a žalovanému bude v těchto případech nutno uvážit, či pozici taková kasační stížnost fakticky podporuje (rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2010, č. j. 2 As 15/2009-242, č. 2020/2010 Sb. NSS). Vzhledem k tomu, že kasační stížnost OZNŘ fakticky podporuje žalovaného, nebyla OZNŘ se svou kasační stížností procesně úspěšná, neboť výsledkem řízení i před NSS nakonec bylo zrušení rozhodnutí žalovaného, bez ohledu na to, že důvody zrušení byly i na základě kasační stížnosti OZNŘ významně omezeny. Proto OZNŘ nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[59] NSS neuložil povinnost OZNŘ podílet se s procesně neúspěšným žalovaným na náhradě nákladů řízení, neboť v řízení nehájila svůj soukromý zájem, ale právo na příznivé životní prostředí (což byl důvod, proč jí NSS postavení OZNŘ rozsudkem ze dne 30. 4. 2025, č. j. 8 As 134/2024-86, bod 20 přiznal). Zároveň měla postavení účastníka řízení až v řízení před NSS, kde argumentací v kasační stížnosti podporovala žalovaného. Významně tak nepřispěla ke zvýšení nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť žalobkyně podala společné vyjádření k oběma kasačním stížnostem. Zároveň byla její kasační argumentace z naprosté většiny důvodná a významně přispěla k tomu, že rozsudek krajského soudu s původními závěry neobstál. Za této situace soud považuje za spravedlivé řešení, aby náklady žalobkyně nesl pouze žalovaný. Takovým postupem zároveň nejsou krácena práva procesně úspěšné žalobkyně, neboť jsou jí náklady přiznány v plné výši.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

pokračování

8 As 130/2025-69

V Brně 24. června 2026

Petr Mikeš
předseda senátu